

της

Κάποτε ήταν ένα μικρό

παιδάκι που τον έλεγαν Ανδρέα. Ο Ανδρέας ήταν ένα πολύ χαρούμενο παιδί, και οι γονείς του τον αγαπούσαν ολόψυχα.

Ο Ανδρέας μπορούσε να παίζει ελεύθερα, να τρέχει, να πηδάει, και να παίζει παντού, σε όλους τους χώρους του σπιτιού..... εκτός από ένα χώρο : το καθιστικό.

Ένας μόνο κανόνας υπήρχε στο σπίτι του Ανδρέα : «Ού παίζεις μέσα στο καθιστικό»

Ο Ανδρέας ήταν κατά βάση ένα ευχαριστημένο παιδί, όμως, περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο, είχε μέσα του την επιθυμία να παίζει μέσα στο καθιστικό.

Κάθε φορά που περνούσε από κοντά, η επιθυμία του να παίζει εκεί μέσα μεγάλωνε. Όλο και περισσότερο, μεγάλωνε η εμμονή του να παίζει μέσα στον απαγορευμένο χώρο...

Μια μέρα, όταν απουσίαζαν οι γονείς του σε γειτονικό σπίτι, ο Ανδρέας άρπαξε την ευκαιρία!

Μπήκε μέσα στο απαγορευμένο δωμάτιο. Έτρεξε γύρω-γύρω. Πηδούσε εδώ και εκεί. Πεταγόταν από πολυθρόνα σε καναπέ και πίσω πάλι. Πόσο πολύ διασκέδαζε! Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί του απαγορευόταν τόσο απόλυτα να παίζει εκεί

μέσα. Μα, αυτό ήταν το πιό διασκεδαστικό δωμάτιο του σπιτιού τους!

Και σε μια στιγμή, συνέβη.

ΚΡΑΑΑΑΤΣ !!!

Το πανάκριβο, αγαπημένο βάζο.... σπασμένο.... θρύψαλα.... σκορπισμένα τα κομμάτια του στο πάτωμα....

Ο Ανδρέας σταμάτησε το παιχνίδι. Μη ξέροντας τι να κάνει, έσπρωξε γρήγορα-γρήγορα τα θραύσματα του βάζου κάτω από τα καλύμματα της μεγάλης πολυθρόνας.

Μετά από λίγη ώρα, επέστρεψαν οι γονείς του. Διαισθάνθηκαν πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το παιδί τους, αλλά εκείνο τους είπε πως όλα είναι εντάξει.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και ο Ανρέας σταμάτησε εντελώς το παιχνίδι.

Σταμάτησε να παίζει στο χωλ, στον κήπο, ακόμα και στο δωμάτιο παιχνιδιού. Ελάττωσε και τα υπαίθρια παιχνίδια με τους φίλους του.

Σταμάτησε τελείως και το τρέξιμο, και έπεσε σε μελαγχολία. Οι ώμοι του άρχισαν να γέρνουν. Δεν χαμογελούσε πιά. Έπαψε να είναι εκείνο το χαρούμενο, ευχαριστημένο παιδί που ήταν κάποτε.

Όταν τον ρωτούσαν για την κακοκεφιά του, το μόνο που τους έλεγε ήταν: «Όλα είναι μιά χαρά».

Τα μάτια του δεν κυττούσαν πλέον προς το καθιστικό με την ίδια φλέγουσα επιθυμία, αλλά με ένα θλιμμένο και έντρομο δέος. Εκεί, κάτω από την επίσημη πολυθρόνα του πατέρα του, ήξερε πως βρίσκονταν κρυμμένα τα θραύσματα ενός ακριβού βάζου....

Πέρασαν εβδομάδες. Μήνες. Η προσωπικότητα του Ανδρέα βυθιζόταν όλο και περισσότερο, κάτω από το βάρος της ενοχής....

Και τότε συνέβη.

Μια μέρα, καθώς έσερνε τα βήματά του στο χωλ του σπιτιού, είδε την μητέρα του να βγαίνει από το φρικτό εκείνο δωμάτιο.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Εκείνος κατάλαβε..... Εκείνη κατάλαβε.....

Ωχχχχ. Πάγωσε από τον τρόμο.

Μέχρι που είδε την μητέρα του να χαμηλώνει προς το μέρος του, και να του ανοίγει ορθάνοιχτα την αγκαλιά της ...

Και μετά συνέβη... Τα δάκρυα μετανοίας άρχισαν να κυλούν σαν ποτάμι στα μάγουλά του, και έτρεξε να χωθεί μέσα στην αγκαλιά της μητέρας του.

«Γιατί;» του είπε με παράπονο. «Γιατί δεν μου το είπες;»

Δεν χρειάστηκε να της πει περισσότερα. Η μητέρα του είχε ήδη δει τον φόβο και την θλίψη στα μάτια του. Και εκείνη την στιγμή, έμαθε και τον λόγο της μελαγχολίας του παιδιού της. Αλλά εκείνη την στιγμή, γνώρισε και ο Ανδρέας για

πρώτη φορά το "θαύμα της συγχωρητικής αγάπης"

Πηγές: tokandylaki.blogspot.ca- 1myblog.pblogs.gr